

Különös házasság Carinával

csaladhalo.hu **Beszélgetés** Áron

2012. 11. 06. 16:02

Három év, 1080 nap, 55 ezer kilométer, több mint harminc ország és több mint tízezer fénykép – ez címszavakban [Méder Áron](#) első vitorlás útja a Föld körül. Az eredetileg villamosmérnöki végzettségű hajós Kopár István és Fa Nándor után a harmadik magyarként teljesítette ezt a hihetetlen kihívást.

- „Nem lesz egy szép kikötés” – ezek voltak az első szavaid az érkezésed pillanatában, Szlovéniában. Mi történt?

- Három éve nem láttam addigra a családom, elsősorban rájuk koncentráltam. Kidobtam a kötelet, de ők sem ezzel voltak elfoglalva, és bár egy apró koccanás történt ugyan, de abban a pillanatban ez nem számított. 26 évesen vágtam neki a nagy útnak 2006. szeptember 21-én, és 2009 szeptember végéig nem láttam a családom egyetlen tagját sem. Az öröm felülírt mindent.

- Szeretted feszegetni a határaidat?

- Alapvetően mindig is vágytam a kalandokra, a vitorlázás pedig 10 évesen kezdődött a Balatonon. Édesapámnak köszönhetően már akkor megfertőződtem a hajózás szeretetével, és ez az érzés azóta is kitölti az életem. 1990 óta rendszeresen hol több, hol kevesebb időt töltök a vízen, az pedig sosem okozott problémát, hogy egyedül kell lennem.

- Milyen szempontok alapján választottad ki erre az útra a mindössze hatméteres [Carinát](#)?

- Erős, de műanyag hajót kerestem, és Csepelen meg is találtam. Ismerőseim közül sokan úgy fogalmaztak, a Balatonon sem mernének elindulni vele a túlpartra, számomra mégsem volt kérdés, hogy kivitelezhető a világkörüli út. Két esztendőn keresztül nagyapám kertjében állt, és az egész család segített a felújításában. Kijavítottuk a tőkesúlyt, befoltoztuk a lyukakat, napelemet és szélgenerátort szereltem rá, hogy a hajó mindentől függetlenül váljon.

- Viszonylag korlátozott volt a hely...

- Valóban, semmilyen luxusra nem volt módom, még WC sem volt a hajón. A kabin egy részét az asztal és az a több mint 100 térkép foglalta el, ami nélkül nem lehetett volna elindulni. A hálószákom így hordók és a "konyha" közvetlen társaságában hevert. Próbáltam mindent multifunkcionálisan megoldani: az étkezőasztalom a szerszámosláda volt. Felkészültem a szorongásra, a kihajózás előtt két hetes tesztvitorlázás iktattam a programba a horvát partoknál.

- Egy ilyen próbatételhez szükség van egy különös lelki állapotra. Három év magányt elviselni nem lehetett könnyű. Hogy élted meg?

- Egy biztos, sok szabadidőm nem volt. Nappal jó látási viszonyok mellett volt ugyan időm pihenni, azonban sötétben a part közeli vitorlázáskor kormányzásra kellett koncentrálnom. A vihar sosem egyszerű a nyílt vízen, éjszaka pláne, azonban egy mondás szerint „mindig felkel a nap, csak ki kell várni”. Rengeteget gondolkodtam az út során, ám nem jöttem rá semmilyen világmegváltó dologra. Sokat számított, hogy rádiós amatőrként tartani tudtam a kapcsolatot a külvilággal. Három év alatt 1400 rádiós összeköttetést bonyolítottam le, és az amatőrökön keresztül édesapámmal is tartottam a kapcsolatot. Neki köszönhetem például azt is, hogy sok helyen nem kértek tőlem díjat a kikötéskor, ugyanis előre lelevelezte velük. Hogy ne legyek teljesen csendben napokig, olykor azt a luxust is megengedtem magamnak, ha az akkumulátor engedte, hogy a BBC-n a kívánságműsor számait hallgattam.

- Sok pénzre van szükség ahhoz, hogy valaki megkerülje a Földet? Volt jelentős anyagi támogatód?

- Nem volt egyetlen komoly szponzoromsem, utam során a pénz sosem vetett fel. Arra is rákényszerültem, hogy Fidzin egy másik hajó fedélzetén dolgozzak – aminek a kabinja nagyobb volt, mint Carina -, hogy szerezzek annyi pénzt, amivel meg tudtam vásárolni a szükséges alkatrészt. Miután csak négy doboz szerszám fért a vitorlásra sok hibát dróttal és kötéllel kompenzáltam. Az út végére az árboc például annyira meghajlott, hogy már veszélyes lett volna felmászni rá, ezért más hajókra kéredeztem fel, és arról az árbocról áthajolva oldottam meg a feladatokat. A daruzás – hajó kiemelése – is úri passzióknak számított, ezért az apály-dagály váltakozását kihasználva dúcoltam alá olykor Carinát.

- Magyarokkal találkoztál az utad során?

- Nem is egyszer! Igaz, a magyar zászlót sokszor olasznak nézték, azonban számomra így is sok pozitív élményt tartogatott a magyarokkal való találkozó. A Karibon egy jachtot bérlő csapat nekem adta az összes megmaradt élelmét és italát, ami a későbbiekben több alkalommal is jó barterüzletet eredményezett. Barbadoson pedig egy egész csapat magyarral találkoztam, meghívtam őket a Carinára, igaz el sem fértünk rajta.

- Tudtál változatosan étkezni?

- Próbáltam, de lehetetlen ilyen körülmények között három éven keresztül változatosan főzni. Rengeteg konzervet vittem, de alapvetően nem szerettem, ezért a halakra koncentráltam. Legtöbbször kisütöttem őket, de volt, hogy pörköltet vagy halászlévet készítettem belőle, és mikor sok maradt, kiszáritottam, így hetekig elállt. Őszintén szólva egy idő után már annak tudtam örülni, ha meleg az étel. Amikor kikötöttem, a helyi receptek kerültek előtérbe, azonban a víz közelsége révén mindenhol a tengeri herkentyűk voltak középpontban. Francia Polinéziában például a nyers halat kókusztejbe és citromlébe teszik, amitől omlóssá vált a húsa.

- Egyhangú étrend, kevés mozgás, váltakozó időjárás. A betegségek elkerültek három éven keresztül?

- Rossz piaci vásárlás után volt gyomorrontásom, olykor megfáztam, és egy-két sebem is elfertőződött, azonban a komoly betegségek elkerültek. A mozgáshiány azonban megviselt: egyszer annyira fájt a hátam, hogy öt napig fel sem bírtam kelni. Az emberi szervezet azonban jól tud alkalmazkodni a szélsőségekhez, a szingapúri csatornában – a legforgalmasabb csatorna a világon – 44 órán keresztül nem aludtam, hogy elkerüljem az ütközéseket.

- 1080 nap nem kevés idő még a Föld megkerülésére sem. Mi nehezítette a haladást?

- Alapvetően sehol sem időztem sokat, csak amennyit a javítás igényelt. Más kérdés, hogy egyszer egy teljes hónapot kellett várnom egy alkatrésze. A csatornákon való átjutás sem volt egyszerű, valahol egyszerűen csak halogatták az igényemet, máshol pedig borralalót vártak cserébe. Galapagos partjainál alig volt szelem, volt olyan nap, mikor 15 mérföldet haladtam... Sajnos visszafelé. Igaz ellenpélda is akadt, az Indiai-óceánon az erős szélnek köszönhetően 24 órán belül 131 mérföldet tettem meg.

- Melyik volt a legnehezebb pillanata az útnak?

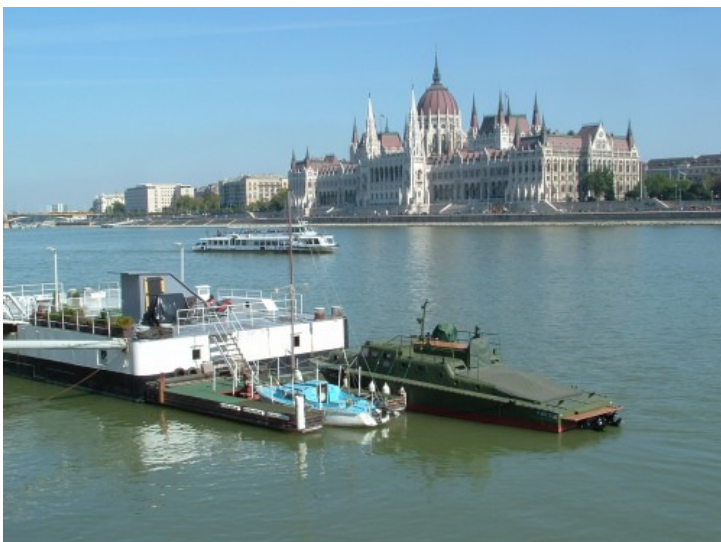
- Akadt több is, de talán az utolsó időszak volt a legnehezebb, a Szezi-csatorna több szempontból is nagy kihívás volt. Egyrészt 160 kilométer hosszú, és olykor mindössze néhány száz méter széles, ami a manőverezést jócskán megnehezítette, másrészt közel három év után értem vissza a Földközi tengerre, és bár mondhatnánk, hogy a „kertek alatt” jártam ismét, következett egy 28 napos megállás nélküli út Görögorszáig, ami lelkileg nem esett jól.

- Volt honvágyad, vagy teljesen lekötött az a sok csodás hely, ahová eljutottál?

- Azt gondolom, mindenki elvágynék Fidzire vagy Tahitira. Mesés helyek, de nem hiányoznak. Láttam a világot, de számomra Magyarország maradt a legkedvesebb. Nagyon hiányzott a család, a barátok és a közösség, ami itthon körülvesz. Magyarországot egyetlen ok miatt hagyom el: nincsen tengerpartja.

- Az utadról készült könyvedben egyszer a „csajodnak” nevezted Carinát. Ennyire szorosá vált a kapcsolat?

- Valóban, három év nem kevés idő, és végig együtt voltunk. Carina a kikötés óta rengeteg helyen járt, a Parlamenttel szemben három hónapig lehetett megtekinteni. Az út után többször is bementem a kabinba, ahol 1080 napot töltöttem, és ott elmerengek, mi is történt. Most úgy gondolom, Carina nem valószínű, hogy valaha vízre kerül...

- Mai fejjel nekivágnál még egyszer az útnak?

- Fiatal vagyok, nem zárom ki ennek a lehetőségét. Jelenleg is a vitorlázás tölti ki az életem: 2012 tavaszától 6 hónapot töltöttem lent Franciaországban a 6,5 méteres Felicity-vel, négy versenyen is indultam és nagyon sokat gyakoroltam. 2013 tavaszán ismét kiköltözök Franciaországba, Lorientbe és elkezdem felkészíteni Felicity-t, majd gyakorolni és versenyezni fogok az Atlanti-óceánon. Akit érdekel ez a fajta vitorlázás, lehet csatlakozni hozzám!

Most ősszel itthon vagyok és támogatókat, szponzorokat keresek a MiniTransat vitorlásversenyhez, melyet októberben rendeznek, és célja az Atlanti-óceánon való átkelés.

Címkék: földkörüli út, Méder Áron, óceán, vitorlášajó, beszélgetések, interjú

Szólj hozzá...

Megosztás a Facebookon

Hozzászólás Istvan Meder néven (Nem te vagy?)

Hozzászólók

Warning: <http://csaladhalo.hu/interju/kulonos-hazassag-carinaval> is unreachable.

Facebook közösségi modul

GYORSCÍMKÉK: 0-3 ÉVES KORIG ÓVODA ISKOLA SZOFTATÁS GYERMEKORVOS BETEGSÉG TIPP PSZICHOLÓGUS TERHESSÉG TINÉDZSER MUNKAHELY ALVÁS SZÜLÉS SZÓRAKOZÁS NAGYCSALÁD ABORTUSZ OTTHONSZÜLÉS KIRÁNDULÁS PÉNZ CSALÁDTÁMOGATÁS

ÖSSZES CÍMKE

Adatvédelmi elvek Jogi nyilatkozat Impresszum **Kapcsolat** Médiaajánlat Hasznos linkek Partnereink Ajánlja nekünk!